

РЕШЕНИЕ

№ 286

гр. София, 17.01.2012 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 15 състав, в публично заседание на 12.01.2012 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Полина Якимова

при участието на секретаря Ина Андонова, като разгледа дело номер **10536** по описа за **2011** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145, и сл. от АПК, във връзка с чл. 40б от Правилника за прилагане на закона за социално подпомагане.

М. Т. М. от [населено място] не е доволен от заповед № ЗСУ 228/ 18.10.2011 г., издадена от директора на Дирекция „Социално подпомагане” - Л., потвърдена с решение № РД 01 455/ 31.10.2011 г. на директора на Регионална дирекция „Социално подпомагане” - С. град. Подателят на оспорването настоява, че актът не е мотивиран досежно срока на настаняване с оглед установените в социалния доклад факти. Материалната незаконосъобразност на заповедта във визираната част според М. произтича от точка IV от Методиката за извършване на социална услуга Център за временно настаняване на сираците, завършили социални учебни професионални заведения, според която те се приемат за срок от 12 месеца, а в настоящия случай е определен 2 месеца. Спазвайки методиката - т. IV и в контекста на § 1, т. 23 от ДР на ППЗСП органът е разполагал с възможност да извърши настаняване и за следващите три месеца на 2012 година. Игнорирано е и правилото на чл. 16, ал. 2 ЗСП, определящо, че социални услуги се предоставят съобразно желанието и личния избор на кандидата. Искането до съда е за отмяна на заповедта, а преписката да бъде върната за ново разглеждане на органа по настаняване.

Ответникът – Директорът на ДСП – „Л.”, чрез представител по пълномощие, оспорва жалбата. Поддържа, че с настаняването на М. от датата на издаване на акта до изтичане на календарната 2011 г. и съобразно § 1 т. 23 ППЗСП неговото искане е уважено изцяло.

От фактическа страна се установява:

Началото на производството е поставено с молба за ползване на социални услуги, делегирани от държавата дейности вх. № И 1237/ 06.10.2010 г., с която М. поиска да ползва социалната услуга център за временно настаняване „Св. Д.” - кв. Л.. Съгласно датирана на 06.10.2010 г. декларация неговият месечен доход възлиза на 537 лв. Изготвен е доклад - предложение по молба № И 1237/ 06.10.2010 г. от 11.10.2010 г. от социален работник при отдел „Социална закрила” - Възраждане - че към цитираната дата М. е настанен в ЦВН „Св. С.” -[жк]. Формирана е преценка на потребностите му да завърши образованието си и да се реализира в бъдеще, с оглед на което и при съобразяване със желанието му да бъде настанен в ЦВН „Св. Д.”.

В декларация за семейното и имущественото положение от 18.10.2011г. оспорващият сочи, че единствените му доходи са от получавано обезщетение за безработица от 130 лв месечно.

При горните данни е издадена заповед № ЗСУ 228/ 18.10.2011 г., с която на основание чл. 40а, ал. 1 ППЗСП вр. чл. 19, ал. 4 ЗСП жалбоподателят е настанен в Център за временно настаняване „Св. Д.” - в[жк]за срок от 18.10.2011 г. до 31.12.2011 г. по съображения, че М. е бездомен, няма роднини, които да го подкрепят; доходът му е недостатъчен да ползва жилище под наем.

Актът е съобщен на адресата си на датата на издаване и е оспорен пред РДСП С. град чрез пълномощника М. 7 дни по - късно. С решение № РД 01 455/ 31.10.2011 г. горестоящият административен орган отхвърлил жалбата. Цитираният акт е съобщен на М. на 12.11.2011 г. /събота/. Следователно срокът по чл. 149, ал. 3 АПК е започнал да тече на 13.11.2011 г. и би изтекъл на 28.11.2011 г. /чл. 60, ал. 6 ГПК вр. чл. 144 АПК/, ако същия ден не бе депозирана жалбата, по която е образувано делото.

При така установените факти съдът намира от правна страна следното:

Заповед № ЗСУ 228/ 18.10.2011 г. е издадена от компетентен орган – директора на дирекция „Социално подпомагане” – Л., който съгласно чл. 40а, ал. 1 от ППЗСП разполага с правомощието да предоставя социалната услуга център за временно настаняване. Спазена е формата по чл. 59 АПК, не са нарушени съществени процесуални изисквания, опорочаващи фактическите и материалноправни изводи на органа.

Съгласно чл. 2, ал. 3 и чл.1, ал.3 от Закона за социално подпомагане право на социално подпомагане имат българските граждани, семейства и съжителстващи лица, които поради здравни, възрастови, социални и други независещи от тях причини не могат сами чрез труда си или доходите, реализирани от притежавано имущество, или с помощта на задължените по закон да ги издържат лица да осигуряват задоволяване на основните си жизнени потребности, като социалното подпомагане се изразява в предоставяне на помощи и услуги. Социалните услуги се основават на целенасочена социална работа в подкрепа на лицата за осъществяване на ежедневни дейности и социално включване и се предоставят съобразно желанието и личния избор на лицата, като условията и редът за тяхното извършване се определят с Правилника за прилагане на Закона за социално подпомагане - чл. 16, ал. 2 и чл. 19 от ЗСП.

Административното производство по предоставяне на разглеждания вид социална услуга в общността /резидентен тип/, каквато е центърът за временно настаняване /чл. 36, ал. 2, т. 7, б. „б” ППЗСП/ започва по искане на заинтересованото лице до директора на дирекция „Социално подпомагане”, към която се прилагат документи за самоличност и такива, удостоверяващи здравословното, имуществено състояние,

доходи, семейно положение и др. Извършва се социална оценка на потребностите на лицето от социални услуги, която се отразява в доклад – предложение, въз основа на който органът се произнася със заповед по чл. 40а ал. 1 ППЗСП.

В разглеждания случай въз основа на молбата от 06.10.2010 г. е изготвен доклад – предложение от социалния работник Т. от 11.10.2010 г. с данни, че М. е неженен, няма деца, не познава родителите си, живял е в специализирани институции, посещава вечерна гимназия, работи като мотокарист и общ работник, не е регистриран като безработен. С оглед потребността да завърши образованието си и да се реализира в бъдеще е предложено настаняване в ЦВН „Св. Д.“, каквото е желанието на жалбоподателя. На 18.10.2011 г. в преписката е приобщена на декларацията за семейно положение, финансово и имуществено състояние на М., в която са възпроизведени данните от молбата вх. № 1237/ 06.10.2010 г. с изключение на трудовата заетост на оспорвания – отразено е, че той е безработен и получава обезщетение за на цитираното основание в месечен размер от 130 лв. При тези фактическа обстановка е определено краткосрочно предоставяне на социални услуги – от 18.10.2011 г. до 31.12.2011 г.

При липсата на спор, че М. не разполага с имущество и доходи, които да му позволят да си осигури собствено или наето жилище, няма родственици, завършил е социален учебен професионален център в [населено място], противоречивите позиции на страните по делото са относно срока за предоставяне на социалната услуга. М. поддържа, че издадената от Агенцията за социално подпомагане Методика за условията и реда за предоставяне на социална услуга „Център за временно настаняване“ овластява ответника да определи срок за настаняване от 1 година.

Легалната дефиниция на „Център за временно настаняване“ е дадена в § 1, т. 23 от ДР на ППЗСП, която определя, че това е комплекс от социални услуги, предоставяни на бездомни лица, насочени към задоволяване на ежедневните им потребности, за срок не повече от 3 месеца в рамките на календарната година. По продължителността на предоставянето си социалните услуги са краткосрочни и дългосрочни. Съгласно § 1, т. 46 от ДР на ППЗСП краткосрочни услуги са предоставяните за срок до 3 месеца. С влязлото в сила решение № 8474 от 09.07.2008 г. по адм. дело № 6313/ 2008 г. на Върховния административен съд, петчленен състав, със сила на пресъдено нещо е разрешен спорът относно законосъобразността на § 1, т. 23 от допълнителната разпоредба на ППЗСП, според която "Център за временно настаняване" е комплекс от социални услуги, предоставяни на бездомни лица за срок не повече от 3 месеца в рамките на календарната година. Следователно центърът за временно настаняване е всякога краткосрочна социална услуга, която в рамките на календарната година подлежи на еднократно предоставяне. Като е определил срок за настаняване в ЦВН от датата на издаване на акта до 31.12.2011 г. ответникът е приложил правилно материалния закон. Желанието на М. да ползва същата социална услуга през началните 3 месеца на 2012 година е подлежало на разрешаване в самостоятелно административно производство. Изводът не се променя от съдържанието на методиката, издадена от Изпълнителният директор на Агенцията за социално подпомагане съгласно чл. 36, ал. 7 ППЗСП. Касае се за вътрешноевропейски акт, който не създава права за потребителите на социални услуги, а единствено насоки, дадени от изпълнителния директор на АСП спрямо подчинените му звена относно подзаконовия нормативен акт, чието изпълнение следва да осигури. Най - сетне, ползваният в методиката израз „сирачите“ не може да бъде отнесен към навършилите пълнолетие лица - арг. от § 1, т. 4 ППЗСП.

По тези съображения се налага извод, че оспореният акт е издаден от компетентен орган, при спазване на изискванията за форма и съдържание, без нарушение на процесуални правила и не противоречи на материалния закон и на неговата цел. Жалбата е неоснователна и следва да бъде отхвърлена.

Ръководен от изложеното, съдът

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ оспорването на М. Т. М. от [населено място] срещу Заповед № ЗСУ 228/18.10.2011 г., издадена от директора на Дирекция „Социално подпомагане” - Л., потвърдена с решение № РД 01 455/ 31.10.2011 г. на директора на Регионална дирекция „Социално подпомагане” - С. град.

Решението може да се обжалва пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщението до страните за изготвянето му.

СЪДИЯ: